

εράμκο.

Ο Συμεών πηγαίνει ως την πόρτα και σταματά.

Οι χωρικοί στο τραπέζι γλεντούν:

— Γεια να δίνη ο Θεός!...

— Με τις υγείες σας, χρόνια πολλά!..

— Γεια να χεθε!..

Ο Συμεών στριφογυρίζει πάλι κοντά στον Αθράμκο:

— Έλα, βρέ Αθράμκο... μα το Θεό!... Αμέ πώς;...

Στους άλλους δίνεις, σ' έμένα γιατί αρνείσαι;

— Βρέ άμε καλιά σου.

Ο Συμεών γυρίζει τώρα στο Γιάν. Γιατί —Θεέ μου—

κι' ο Γιάν εκεί τάχα βρίσκεται.

— Δάνεισέ μου εσύ, Γιάν, τρία κρέιτσερ! του λέει.

Ο Γιάν ανατινάσσεται στα πόδια του και τεντώνει το

λαιμό σαν να πνίγεται... Μα τ' άκουσε με τ' αυτιά του;

— Δάνεισέ μου εσύ, Γιάν, τρία κρέιτσερ!..

— Παναγιά μου, σώσε με! ψιθύρισε ο Γιάν. Αυτό το μπε-

κριλίκι δεν θα μ' αφήση ήσυχο!... Νειρεύουμαι... Παρα-

μιλάω...

Κάθησε στο σκαμνί και ξανάρχισε την προσευχή του.

Μα άξαφνα: «μπούμ! μπούμ! μπούμ!... τρα-ρα-ρά!...

ρι-ρι-ρί!...» ξεσπά μια μου-

σική, σαν να του τρυπά κά-

ποιος τ' αυτιά με σύρμα.

Στριγγλίζει, λαχανιάζει,

κουδονίζει...

— Μωρέ τί κακό είν' αύ-

τό, να σουρτουκεύουν τη

νύχτα με μουσική; Ούτε

προσευχή δεν σ' αφήνουν

να κάνης!... λέει ο Γιάν.

— Μα τί μουσική μπορεί

να είν' αυτή; Την νύχτα;!

Πού να είνε; Πάω να δω...

Μόλις σηκώθηκε, έπαψε

ή μουσική...

— Τί είνε τούτο πάλι; ά-

ναρωτιέται ο Γιάν.

Στάθηκε λιγάκι. Το ή-

λεκτρικό κουδούνι χτυπά

τώρα από πάνω του.

— Δζίν! δζίν! δζίν!..

— Κάποιος έρχεται... λέει

ο Γιάν.

Και τρέχει κι' ανοίγει το

πορτί... Είν' ένας νοικάτο-

ρας. Του βάζει στο χέρι μια

δεκάρα και του ψάλλει:

— Κοιμάσαι σαν πέτρα και

δεν μπορεί κανείς να σε ξυ-

πνήση, μισή ώρα χτυπά το

κουδούνι!...

Και τρεχάτος ανεβαίνει τη

σκάλα.

Ο Γιάν φέγγει στον νοι-

κάτορα και γυρίζει πίσω

στο πορτί. Μπροστά στην

αυλόπορτα στέκεται έν' ά-

μάξι.

— Δεν μου λές, τί μουσική έπαιζε έδω; λέει ο Γιάν.

— Πού; ρωτά ο άμαξάς.

— Τί πού; έδω στο δρόμο... Σαν νατανε στρατιωτική!..

— Μην είδες όνειρο;!

Ο Γιάν έκλεισε το πορτί και πήγε στην καμαρού-

λα του.

— Έχ, μουρμουρίζει, φαίνεται αυτό το μπεκριλίκι με

βασανίζει!... Παναγιά μου, βοήθησέ με!.. Κι' όμως, ένα

ποτηράκι δεν θάταν μεγάλο πράγμα. Με μιās τότε θα μ'

έπαιρνε ο ύπνος... Α, βέβαια!.. Ένω έτσι θα πάω χαμέ-

νος... Θάπιννα ένα ποτηράκι κι' εϋθύς θα μ' έπαιρνε ο ύ-

πνος. Ένα μονάχα!... Μα το Θεό, μονάχα ένα!... Ούτ' ένα

περισσότερο —μπά, μπά... καλύτερα να χαθώ!...

Αξαφνα, σαν φάντασμα, είδε μπροστά του την γυναίκα

του με την σιδερένια μασιά στο χέρι.

— Παναγιά μου, βοήθα!... με βασανίζει το μπεκριλίκι!

ξεφώνισε.

Γονάτισε ύστερα μπροστά στο εικόνισμα, ένωσε τις άπα-

λάμες του και άρχισε να προσεύχεται. Κάρφωσε στο εικό-

νισμα γουρλωμένα τα μάτια του... Το εικόνισμα σαν να

γινόταν ολοένα πιο σκοτεινό... Ο άγιος του έγνεψε... Μπα,

θα όνειρεύτηκε!... Κύτταξε με περισσότερη προσοχή στο

εικόνισμα... Στο δεξι χέρι κρατεί βιβλίο και τα τρία δά-
χτυλα του άριστερου εύλογούν. Μα όχι... Αυτό δεν είνε
βιβλίο... Είνε— φαίνεται καθαρώτατα— μιá μποτίλια με βότ-
κα... Και στο άριστερο χέρι λαμπυρίζει ένα ρακοπότηρο!..
Ο άγιος χαμογελά... Ο Γιάν ανατινάσσεται σαν κάποιος
άπο πίσω να τον τράβηξε άπο τα μαλλιά... Το εικόνισμα
δεν άλλαξε διόλου...

— Θεέ μου, μην αφήσης να με νικήση το μπεκοιλίκι!..
σιγανοκλαίει ο Γιάν. Και όμως, ένα ποτηράκι θ' άξιζε!..
Ένα μονάχα... Έγώ, βλέπεις, δεν ώρκίστηκα να μην πιώ!
Μ' ένα ποτηράκι δεν θα μεθύσω δά!... Για δές... Ούτε τρώγω,
ούτε κοιμούμαι πειά... Ας ποϋμε πώς το πήρα έτσι για
γιατρικό... Κι' αν έρεθίσω τους ρευματισμούς; Έπινα, έ-
πινα και με μιās στοπ, τώκοφα... Και βέβαια έρεθισα τους
ρευματισμούς. Τόσα χρόνια έπινα και σε μιá στιγμή ώρσε
—κόφτο!... Αν γινόταν σιγά-σιγά, όσο περνούσε ο και-
ρός να το λιγοστεύω, θάταν καλύτερα.

Ο Γιάν άρχισε να τρέμη, σαν ναχε πυρετό... Τα χέρια
του τρεμούλιαζαν, τα πόδια του το ίδιο και σ' όλο το σώ-
μα του αισθανόταν κρυάδες... Μέσα στο στήθος του σαν
κάτι να τον καίη, σαν κάτι να τον τρώη...

Ξαναχτύπησε το ήλεκτρι-
κό κουδούνι. Ο Γιάν βγήκε
σκοντάφτοντας.

Ανοιξε το πορτί και να—
μπούχ— μπροστά του ένας
μεθυσμένος νοικάτορας... Τα
μάτια του βγαλμένα έξω.
Βρωμούσε βότκα.

Και όμως είδε πώς ο Γιάν
έτρεμε.

— Μωρέ μπράβο! φώναξε
ο νοικάτορας... Έσύ μάτια
μου, πρόκαμες στο σπίτι να
μεθύσης έτσι, όπως έγω στην
ταβέρνα;...

— Μπα! αναστέναξε ο
Γιάν, τρεις μέρες έχω να το
βάλω στο στόμα!...

— Μα τότε πήγαινε να με-
θύσης!.. ειπε ο νοικάτορας,
χωρίς να καταλαβαίνει, φαί-
νεται, τί λέει.

Ο Γιάν χαιρέτησε ταπει-
νά και τραύλισε:

— Ευχαριστώ, αγαθέ κύριε,
για τη συμβουλή... Το χε-
ράκι σου να φιλήσω!...

Έκλεισε το πορτί και
γρήγορα-γρήγορα κατόπιν
πήρε δρόμο σαν να σύναξαν
κάπου μάλαμα και αν δεν
πρόφτανε, δεν θα έπαιρνε
τίποτε... Έτρεχε για την
ταβέρνα του Αθράμκο.

— Αν δεν ξαναδω το πρωί
αυτόν τον κύριο, έλεγε μο-
ναχός του ο Γιάν, θα είνε
σημάδι πώς ο Θεός άκουσε.

τις προσευχές μου κι' έστειλε τον άγγελό του να με συμ-
βουλέψη!... Μα αν τον ξαναδω; Έ, τότε... —φως φα-
νερό πως αυτός ο κύριος είνε πολύ γνωστικός και σπου-
δασμένος άνθρωπος και πολύ φρόνιμα με συμβούλεψε να
πάω να πιω.

Π. ΜΑΡΤΟΒΙΤΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο ΓΚΛΟΥΚ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ

Σε κάποιο συμπόσιο ρώτησαν τον μεγάλο μουσουργό
Γκλούκ, τί άγαπούσε περισσότερο στον κόσμο;

— Τρία πράγματα, άπάντησε εκείνος: Το χρήμα, το κρα-
σί και τη δόξα.

— Πώς! του παρετήρησαν τότε. Τοποθετείτε το χρήμα
και το κρασί πριν άπ' τη δόξα;

— Βεβαιότατα! άποκρίθηκε ο μουσουργός. Αυτή είνε ή
φυσική σειρά: Με το χρήμα αγοράζω το κρασί, με το
κρασί έμπνεόμαι και με την έμπνευσί μου άποκτώ τη δόξα!

— Μα τότε πήγαινε να μεθύσης! τοϋπε ο νοικάτορας